

Garreta & Toldrà

Concert per a violí. Suite en Mi

Orquestra Simfònica de Barcelona i
Nacional de Catalunya. Santiago Juan,
violí. Director: Jaime Martín.
Tritó. 2012

La pregunta “per què” tan *futbolera*ment viva ara, de fet és tan antiga com la humanitat i usada amb incontinença des de les tentines del parlar infantil. Ara se’ns fa avinent en l’escolta, tan poc usual i no gens possible, de dues composicions com les que s’indiquen al títol. Un “per què?”, o uns, que es refereixen a la qüestió de com s’ha d’entendre que aquestes obres, tan genuïnament belles i riques, restin insistentment amagades del gaudi normalitzat dels nostres –i no sols nostres– afeccionats, i oblidades dels nostres –i no sols nostres– programadors, com si estiguessin atacades per virus malignes i perillosament contagiosos. L’absurd de la impossible resposta racional i sensible deixa el tema en uns dramàtics punts suspensius.

Encara que distants només sis anys en les estrenes respectives, mentre que l’obra de Garreta (any 1925, a les envistes de la seva mort) va ser la darrera orquestral, la de Toldrà (any 1919, als 24 d’edat), va ser la primera de gran format.

El *Concert per a violí* de Garreta és una excel·lent, una magnífica composició, de tall classicitzant, per tant no és estèticament trencadora, però té un gruix espès de música autèntica, amb un tractament del virtuosisme solista de gran ofici. La *Suite en Mi* de Toldrà és una obra ambiciosa, d’una maduresa constructiva insòlita i d’una riquesa d’idees notable. Ja hi apareix la que serà constant toldraniana, la lluminositat mediterrània, i també un deix nacionalista català molt especial i molt propi del compositor.

Les versions tenen la qualitat de traduir i entendre bé el tarannà essencial de les composicions sense més, però cal fer esment del superlatiu treball del violinista Santiago Juan en el concert de Garreta. **PER JAUME COMELLAS**